

Vrijheid

Koningsdag komt er aan. Een feest dat jaren Koninginnedag heette en dat we allemaal vierden met vlag en wimpel. Herinnert u zich nog de aubade? Met zijn allen ergens in het dorp of in de stad zingen voor de koningin. Heeft u dat ook gedaan? Ik zong in ieder geval met mijn zusjes bij de aubade in ons dorp onder andere 'waar de blanke top der duinen' ik had geen idee wat dat was. Duinen zagen wij nooit, dat duurde nog wel wat jaartjes voor ik de zee zag. Maar je zong het uit volle borst. En het Wilhelmus. Strikken in

het haar, oranje of rood- wit- blauw. Toen ik predikant werd kwam het Wilhelmus weer helemaal terug. Kerkdienst met de Deken in Sittard waarbij de gedecoreerden op de eerste rij in de kerk zaten en daarna op naar de schouwburg en dan vroeg in de morgen oranjebitter drinken (die ik niet lekker vond). Ook in volgende gemeenten gebeurde dat nog. In Schaesberg in het gemeentehuis en ook in Noord- Holland, maar daar werd het al minder. Dit jaar is het een thuiszitdag. Geen koningsdag maar Woningsdag hmm.

We worden wel gevraagd om allemaal mee te doen met de nationale aubade. Om 10.00 uur het hele volk Wilhelmus zingen. Ik heb geen strikjes meer in mijn haar, alhoewel, nu we de kapper niet meer kunnen bezoeken kan de dag misschien nog wel komen dat ik strikjes in mijn uitgegroeide kapsel kan doen. Daarna komt de 4 mei herdenking, dit jaar zou het extra belangrijk en bijzonder zijn.

75 Jaar geleden werd Nederland bevrijd en nu moet dit bijzondere gebeuren thuis herdacht worden. Eenzame koning en koningin op de Dam, weer het Wilhelmus en dan de dag er na 5 mei; de vrijheid vieren, 75 jaar vrijheid. En hoe zit het nu met onze vrijheid? Opgesloten in vrijheid. We mogen wel zeggen en denken wat we willen. We worden ook niet opgepakt, we worden niet neergeschoten of gebombardeerd maar toch een vreemd gevoel van onvrijheid bekruipt ons allemaal. Het lijkt buiten ook als de vlaggen wapperen gewoon, maar het is het niet.

We voelen ons niet echt vrij. Wat hadden we altijd een vrijheid..... maar nu is het allemaal anders voor iedereen. We missen de aanraking de kus, de gezelligheid. Daarom in deze brief voor u dit gedichtje van Joke van Leeuwen. Zij was de echtgenote van ds. Foppen die in de Oude Mijnstreek predikant is geweest.

*Als die venijnige ijzerenheinige
virusjes die je niet ziet
Als die rondlopende
in de war schoppende
piepkleine stukjes verdriet
weg zullen kwijnen
en daarna verdwijnen
dat nergens nog een overschiet...
Dan zal ik je kussen
maar ja, ondertussen
doe ik dat maar niet*

Joke van Leeuwen

Goede dagen, Ds. Agnes Hana